

opusdei.org

Bogu ništa nije nemoguće

U prvoj katehezi nakon srpanjske stanke papa Franjo nastavio je katehezu o Duhu Svetom. Usredotočio se na njegovo značenje u Novom zavjetu i to na njegovim prvim stranicama, tijekom utjelovljenja.

7.08.2024.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnjom katehezom ulazimo u drugu fazu povijesti spasenja. Nakon

što smo promatrali Duha Svetoga u djelu stvaranja, nekoliko ćemo ga tjedana promatrati u djelu Otkupljenja, odnosno Isusa Krista. Prelazimo, dakle, na Novi zavjet i promatramo Duha Svetoga u Novome zavjetu.

Današnja tema je Duh Sveti u utjelovljenju Riječi. U Lukinom Evanđelju čitamo: „*Duh Sveti sići će na te – odnosno Mariju – i sila će te Svevišnjega osjeniti*“ (1, 35).

Evanđelist Matej potvrđuje tu temeljnu činjenicu koja se tiče Marije i Duha Svetoga riječima da Marija „*nađe se trudna po Duhu Svetom*“ (1, 18).

Crkva je prihvatila tu objavljenu datost i brzo je stavila u središte svoga Simbola vjere. Na Ekumenskom koncilu u Carigradu iz 381. godine – onom na kojem je definirano božanstvo Duha Svetoga – taj je članak ušao u obrazac

Vjerovanja, koje se naziva upravo Nicejsko-carigradskim, i to je ono koje molimo na svakoj misi. U njemu se kaže da Sin Božji „utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice: i postao čovjekom“.

To je dakle ekumenska datost vjere, jer svi kršćani ispovijedaju zajedno taj isti Simbol vjere. Katolička je pobožnost od pamtivijeka iz nje crpila jednu od svojih dnevnih molitava: *Andeo Gospodnji – Angelus*.

Taj članak vjere temelj je koji nam omogućuje govoriti o Mariji kao *Zaručnici par excellence*, koja je *slika Crkve*. Naime, Isus – piše sveti Lav Veliki – „kao što je rođen po Duhu Svetom od majke djevice, tako Crkvu, svoju neokaljanu Zaručnicu, čini plodnom životnim dahom istoga Duha“ [1]. Taj je paralelizam preuzet u dogmatskoj konstituciji *Lumen gentium* Drugoga vatikanskog sabora, u kojoj se kaže sljedeće: „U vjeri i

poslušnosti ona je na zemlji rodila samoga Sina Očeva, i to ne poznajući muža, osjenjena Duhom Svetim. [...] Promatrajući njezinu tajanstvenu svetost i nasljeđujući njezinu ljubav te odano ispunjujući Očevu volju, sama Crkva također postaje majkom po vjerno primljenoj Božjoj riječi. Propovijedanjem i krstom ona, naime, na novi i besmrtni život rađa djecu začetu po Duhu Svetom i rođenu od Boga,, (brr. 63,64).

Zaključimo s praktičnim razmišljanjem za naš život, na koje upućuje inzistiranje Svetoga pisma na glagolima „začeti“ i „roditi“. U Izaijinom proroštvu slušamo: „*Evo, djevica će začeti i roditi sina*“, (7, 14), a Anđeo kaže Mariji: „*začet ćeš i roditi sina*“ (Lk 1, 31). Marija je najprije začela, a zatim rodila Isusa: najprije ga je primila u sebe, u srce i tijelo, potom ga je donijela na svijet.

To vrijedi i za Crkvu: ona najprije prihvaća Božju riječ, pušta je da „govori njezinu srcu“ (usp. *Hoš* 2, 16) i „ispuni njezinu utrobu“ (usp. *Ez* 3, 3), prema dvama biblijskim izrazima, da bi je potom donijela na svijet životom i propovijedanjem. Druga radnja je besplodna bez prve.

Mariji koja je pitala: „Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?“, anđeo je odgovorio: „*Duh Sveti sići će na te*“ (*Lk* 1, 34-35). I Crkva, suočena sa zadaćama koje nadilaze njezine snage, nekako spontano postavlja isto pitanje: „Kako je to moguće?“. Kako je moguće navješćivati Isusa Krista i njegovo spasenje svijetu koji naizgled traži samo blagostanje u ovom svijetu? I odgovor je također isti kao i nekoć: „*primit ćete snagu Duha Svetoga [...] i bit ćete mi svjedoci*“ (*Dj* 1, 8). To je uskrsli Isus rekao apostolima, gotovo istim riječima upućenim Mariji pri Navještenju. Bez Duha Svetoga Crkva

ne može ići naprijed, Crkve ne raste,
Crkva ne može propovijedati.

To što se kaže o Crkvi općenito,
vrijedi također za svakog od nas,
vrijedi za svakog pojedinog
krštenika. Svaki se od nas ponekad u
životu nađe u situacijama koje
nadilaze naše snage i zapita se:
„Kako da se nosim s ovom
situacijom?“. U tim slučajevima
pomaže prisjetiti se i ponoviti u sebi
ono što je anđeo rekao Djevici prije
nego će otići od nje: „*Ta Bogu ništa
nije nemoguće*“ (Lk 1, 37).

Braćo i sestre, nastavimo i mi svaki
put svoje putovanje s tom utješnom
sigurnošću u našim srcima: „Bogu
ništa nije nemoguće“. A ako budemo
to vjerovali, činit ćemo čuda. Bogu
ništa nije nemoguće.

[1] *Discorso 12° sulla Passione*, 3, 6:
PL 54, 356.

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/bogu-
nista-nije-nemoguće/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/bogunista-nije-nemoguće/) (12.08.2025.)